

Despre grijile unei seri muzicale

Marti, 15 Martie, Sala mică a Ateneului a fost gazda unei seri muzicale dintre cele mai îngrijorătoare. Spun asta pentru că nimeni din publicul unui astfel de recital studențesc nu poate să nu-și facă griji în legătură cu starea actuală a interpreților ce au ieșit deja de pe băncile facultății. Sau, cel puțin, în legătură cu sănătatea lor. Pentru că, trebuie să recunoaștem, dacă studenții de anul II pot susține recitaluri ce durează două ore și jumătate iar interpreții în toată firea nu pot, prima scuză ce apare este stamina și anduranța crescută a tinerilor.

În orice caz, cei doi studenți, Aron Cavassi la vioară și Cătălina Bordeanu la pian au reușit să impresioneze în majoritatea aspectelor. În primul rând, programul a fost de o diversitate covârșitoare. Seara a început cu *Sonata pentru vioară și pian K 304 în mi* de Wolfgang Amadeus Mozart, lucrarea fiind oferită publicului cu o excelent aleasă paletă de culori profunde cum puține pagini mozartiene au fost menite, dar cum și mai puține sunt receptate.

Dacă pentru prima lucrare, capitolul stilistic a fost încercarea, pentru a doua, acesta este un dat, *Ciaconna din Partita a II-a în re* de Johann Sebastian Bach fiind - probabil - una dintre cele mai recognoscibile piese din întreaga cultură muzicală europeană. Luând în considerare acest lucru, tânărul violonist și-a dovedit calitățile, atât prin luciditate în reliefarea formei, cât și prin interpretarea calmă și neromanțată, ambele indicând o gândire polifonică bine împământenită. Poate că aici ar putea fi cazul pentru o discuție despre raportul dintre intenția originală a compozitorului și felul în care această intenție este adusă la suprafață de interpreți. Spre exemplu, nu este foarte cunoscut faptul că *Sonata K304* de Mozart a fost scrisă în aceeași perioadă în care mama compozitorului a murit, dar poate că este mai cunoscută teoria prof. Helga Thoene care sugerează că întreaga *Partita a II-a* (în special *Ciaconna*) este dedicată primei soții a lui Bach. Aceste fapte pot fi privite cu ușurință drept irelevante, dar ridică o întrebare crucială: presupunând că cele două lucrări au fost într-adevăr menite drept necrologuri și presupunând că cei doi tineri interpreți nu știau acest detaliu, alăturarea trebuie pusă pe seama conținutului emoțional sau pe seama subconștientului celui ce a alcătuit programul?

La polul opus, *Sonata în La pentru pian și vioară* de César Franck a fost menită drept un cadou pentru nunta lui Eugène Ysaÿe. Totuși, recitalul nu pare să fi fost planificat drept o epopee muzicală cu paralele sadovenești pentru cei pasionați de istoria muzicii, ci, mai degrabă, un tur de forță pentru cei doi interpreți, care nu au dovedit doar energia necesară pentru un astfel de plan, ci și o cunoaștere intimă a interpretărilor

acordate de-a lungul timpului, cunoaștere ce le-a servit extrem de bine cauza în unele fragmente. Spre exemplu, introducerea părții I. din *Sonata în La* de Franck a fost totalmente diferită față de ceea ce se aude de obicei în stagiunile bucureștene. Iar dacă primele lucrări au fost percepute ca moduri în care cei doi și-au dovedit abilitățile, *Sonata I. pentru vioară* de Ysaÿe a fost momentul în care publicul s-a bucurat de felul în care un tânăr violonist poate face muzică. Desigur, folosind același silogism, *Variațiunile pe o temă originală* de Henryk Wieniawski prezentate în finalul recitalului au fost modul în care Aron Cavassi și Cătălina Bordeanu au

convins publicul să aștepte cu nerăbdare următorul lor recital. Spun asta cu certitudinea că publicul a fost impresionat. Sper, la rândul meu, că am convins cititorul că a fost, într-adevăr, un concert impresionant. Sau, poate, unul îngrijorător. În orice caz, va trebui să așteptăm cu toții următorul recital pentru a ne convinge.

Impresionanta importanță a muzicii de cameră sau Duetul viorilor cu pian

Puțini tineri interpreți își pot dedica o seară întreagă muzicii de cameră. Chiar și mai puțini interpreți își pot asuma duete, nu dueluri. Dincolo de mesajul pacifist, violoniștii Aron Cavassi și Iulia Cazacu, acompaniați de Cătălina Bordeanu la pian, sunt dintre acei puțini interpreți ai generației lor. Cei trei studenți au susținut primul recital împreună în data de 1 martie în sala „George Enescu” a Universității Naționale de Muzică București, pentru ca, pe 6 aprilie, să revină cu același program pe scena sălii mici a Ateneului.

Prima lucrare a programului a fost *Sonata pentru două viori op. 3 nr. 5 în mi minor* de Jean-Marie Leclair, căreia cei doi violoniști au reușit să îi surprindă eleganța barocă, pentru a adăuga în versiunea interpretativă din aprilie o nuanță subtilă de lirism francez. Ceea ce nu poate fi decât corect, având în vedere faptul că Leclair